

VETERINAIR BEROEPSCOLLEGE

Beslissing in de zaak onder nummer van: VB 16/10

Veterinair Beroepscollege

Uitspraak van 13 april 2017
in de zaak VB 16/10 en VB 16/11 van

X, wonende te A,
klager in eerste aanleg, appellant van een uitspraak van
30 juni 2016 van het Veterinair Tuchtcollege (zaaknummer 2015/52 inzake Y en zaak-
nummer 2015/53 inzake Z),
hierna te noemen: klaagster

tegen

Y (VB 16/11) en **Z** (VB 16/10)
beiden dierenarts te A,
beklaagden in eerste aanleg, verweerders in hoger beroep,
hierna te noemen: dierenarts sub 1 en dierenarts sub 2, samen de dierenartsen.

1 Het geding in beroep

Bij een op 29 augustus 2016 bij het Veterinair Beroepscollege ingekomen beroepschrift, aangevuld bij brief van 26 september 2016, is klaagster in beroep gekomen tegen de uitspraak van het Veterinair Tuchtcollege van 30 juni 2016, waarbij haar klachten tegen de dierenartsen dat zij tekort zijn geschoten in het onderzoek en de diagnostiek bij de hond van klaagster en meer specifiek dat zij onvoldoende aandacht hebben besteed aan de door klaagster gemelde opgezette buik, extra verdikking aan de rechterzijde en een verkrampte manier van ademhalen, ongegrond zijn verklaard.

De dierenarts sub 2 heeft hierop schriftelijk gereageerd.

Bij brief van 23 januari 2017 heeft klaagster een reactie toegestuurd op het bij de uitnodiging voor de mondelinge behandeling aan haar toegezonden proces-verbaal van de zitting bij het Veterinair Tuchtcollege op 9 mei 2016.

De mondelinge behandeling heeft plaatsgevonden ter zitting van het Veterinair Beroepscollege, gehouden op 17 februari 2016, waar klaagster en de dierenartsen hun standpunten hebben toegelicht.

Hierna is de uitspraak bepaald.

2 De voorgeschiedenis

Het Veterinair Tuchtcollege heeft de voorgeschiedenis van deze zaak als volgt weergegeven, waarbij de dierenartsen zijn aangeduid als beklaagden sub 1 en 2.

"3.1. De zaak heeft betrekking op de hond van klagster, een Bouvier des Flandres met de naam Hertog, geboren op 20 mei 2004.

3.2. Op 30 april 2015 heeft klagster beklaagde sub 1 geconsulteerd, stellende dat de hond al enige tijd af en toe kuchte en een erg dikke buik had. Ook was er volgens klagster zo nu en dan sprake van een verkramping van het onderlijf, waarbij rechts achter de ribben een uitstulping te zien zou zijn. Beklaagde sub 1 heeft de hond klinisch onderzocht en is qua waarschijnlijkheidsdiagnose uitgegaan van een voorste luchtweg-infectie, in welk kader antibiotica en ontstekingsremmende medicatie is voorgeschreven.

3.3. In de middag heeft klagster zich nogmaals met de hond tot de praktijk gewend. Ditmaal is de hond klinisch onderzocht door beklaagde sub 2, die de waarschijnlijkheidsdiagnose en conclusies van zijn collega, beklaagde sub 1, heeft onderschreven en geen aanleiding heeft gezien tot aanpassing van het ingestelde medicamenteuze beleid.

3.4. In de nacht van 1 op 2 mei heeft klagster op internet zelf meer informatie gezocht over de klachten die haar hond had, waarna zij telefonisch een dienstdoende dierenarts heeft benaderd en er op diens advies plastabletten (Furosemide) zijn ingezet. Klagster stelt dat de hond na toepassing van de tabletten enkele liters vocht verloor. De volgende ochtend heeft bij deze dierenarts een consult plaatsgevonden. De hond is klinisch onderzocht en er is bloedonderzoek uitgevoerd, op basis waarvan werd geconcludeerd dat er sprake was van acuut nierfalen. De prognose was zodanig slecht, dat is besloten om de hond te euthanaseren.

3.5. Klagster stelt dat er door beide beklaagden onvoldoende aandacht is besteed aan de door haar gemelde opgezette buik, de extra verdikking aan de rechterzijde en het verkrampde ademen. Gesprekken die hierover nadien nog tussen partijen hebben plaatsgevonden hebben niet tot een vergelijk geleid, waarna klagster heeft besloten de onderhavige tuchtprocedure te entameren. "

3. De uitspraak van het Veterinair Tuchtcollege

De beslissing van het Veterinair Tuchtcollege berust op de volgende beoordeling:

"5.1. In het geding is de vraag of beklaagden tekort zijn geschoten in de zorg die zij hadden behoren te betrachten ten opzichte van de hond van klagster, met betrekking tot welk dier hun hulp was ingeroepen, een en ander als bedoeld in artikel 8.15 juncto artikel 4.2 van de Wet dieren. Bij de beantwoording van die vraag stelt het college voorop dat een in het veterinaire tuchtrecht geldend uitgangspunt is dat een dierenarts alleen verantwoordelijk kan worden gehouden voor zijn of haar eigen diergeneeskundig

handelen en niet voor de handelingen of gedragingen van een collega. Het college zal derhalve het veterinaire handelen van iedere beklagde afzonderlijk bespreken en beoordelen.

5.2. Vooropgesteld dient te worden dat er na het overlijden van de hond geen sectie is verricht, waardoor geen zekerheid bestaat over de exacte doodsoorzaak van de hond. Dit neemt niet weg dat het college zal hebben te beoordelen of het veterinaire handelen van beklagden binnen de grenzen van de redelijk bekwame beroepsuitoefening is gebleven.

Ten aanzien van beklagde sub 1 (zaaknummer 2015/53)

5.3. Vast staat dat beklagde sub 1 enkel de behandelend dierenarts is geweest bij het ochtendconsult op 30 april 2015. Het college acht voldoende aannemelijk dat bij de anamnese door klaagster is aangegeven dat de hond niet fit was, zo nu en dan hoestte c.q. kuchte en een dikke buik had. Beklaagde heeft de hond hierna klinisch onderzocht, waarbij hij onder andere concludeerde dat er sprake was van verscherpt ademen en de hond ook heeft gewogen. Beklaagde stelt dat hij daarbij van klaagster vernam dat de hond sinds het laatste weegmoment, dat enige weken eerder had plaatsgevonden, enige kilo's was aangekomen, ondanks dat de hond een dieet volgde om af te vallen.

5.4. Tussen partijen is tegenspraak over de omvang c.q. vorm van de buik ten tijde van het consult. Waar klaagster stelt dat er sprake was van een forse gewichtstoename en dat de buik 'enorm dik' was, met een uitstulping rechts achter de ribben, heeft beklagde gesteld dat de hond weliswaar overgewicht had, maar dat de buik geen duidelijk afwijkende vorm of omvang had en er ook geen specifieke verdikking aan de rechterzijde kon worden waargenomen. Beklaagde heeft verder verklaard dat het onderzoek van de buik heeft bestaan uit buikpalpatie en de undulatieproef, die negatief bleek te zijn. De feiten op dit punt zijn voor het college niet vast te stellen. Als zou worden uitgegaan van de stellingen van beklagde, dan acht het college niet onbegrijpelijk dat hij de gewichtstoename van de hond niet direct als verontrustend heeft ingeschat. Gelet hierop en mede gelet op de tegenstrijdige lezingen over de omvang c.q. vorm van de buik, kan niet worden geconcludeerd dat beklagde dienaangaande direct nader onderzoek had behoren te verrichten. Het college acht veterinaire ook verdedigbaar dat beklagde op basis van zijn bevindingen (kuchje, verscherpt ademen, geen overige afwijkende bevindingen) qua waarschijnlijkheidsdiagnose uit is gegaan van een voorste luchtweg-infectie en dat in dit stadium eerstens is gekozen voor een medicamenteuze behandeling met antibiotica, om te bezien of dit effect zou sorteren. Beklaagde heeft voorts onbestreden gesteld dat hij heeft aangegeven dat de medicatie binnen 2 à 3 dagen verbetering moest opleveren.

5.5. Gelet op het voorgaande ziet het college onvoldoende aanleiding om te oordelen dat beklagde tekort is geschoten in het onderzoek en de behandeling van de hond, hetgeen meebrengt dat de klacht jegens hem ongegrond zal worden verklaard.

Ten aanzien van beklagde sub 2 (zaaknummer 2015/52)

5.6. Beklaagde sub 2 is de behandelend dierenarts geweest tijdens het middagconsult. Hem wordt met name verweten dat hij die middag onvoldoende onderzoek heeft verricht

en heeft volstaan met het onderschrijven van hetgeen eerder die dag door beklagde sub 1 was geconcludeerd en in de patiëntenkaart was genoteerd.

5.7. Partijen hebben tegenstrijdige lezingen gegeven met betrekking tot het door beklagde verrichte onderzoek. Beklaagde heeft in zijn schriftelijke reactie op door het college na de zitting voorgelegde vragen aangegeven dat hij een algemeen onderzoek heeft uitgevoerd, waarbij hij onder andere de ademhaling, pols, lichaamstemperatuur en slijmvliezen van tie hond heeft gecontroleerd. Beklaagde stelt vervolgens de longen en het hart te hebben geausculteerd en buikpalpatie te hebben uitgevoerd. Beklaagde stelt dat hij de buik zowel oppervlakkig als diep heeft gepalpeerd, waarbij geen sprake was van een *défense musculaire* en er behalve de nieren en darmen geen organen voelbaar waren, en dat hij daarnaast een undulatieproef heeft uitgevoerd, waarvan de uitkomst negatief bleek te zijn. Beklaagde heeft voorts gesteld dat, nu de medicatie nog weinig tijd had gehad om effect te kunnen sorteren, hij heeft geadviseerd om de situatie nog even aan te zien om te bezien of de medicamenteuze behandeling aan zou slaan en bij twijfel contact op te nemen. Klaagster heeft in reactie hierop aangevoerd dat beklagde alleen slechts vluchtig naar de buik heeft gekeken, deze alleen kort heeft aangeraakt en dat nader serieus onderzoek volledig is uitgebleven. Gelet echter op de tegenspraak hierover tussen partijen en bij gebreke van steunbewijs, kunnen de feiten op dit punt door het college niet worden vastgesteld, waardoor niet is komen vast te staan dat het klinisch onderzoek niet naar behoren is uitgevoerd.

5.8. Resumerend geldt dat partijen sterk uiteenlopende lezingen hebben gegeven over de voor de beoordeling van de klacht relevante feiten en omstandigheden. Het is vaste tuchtrechtspraak dat, wanneer op grond van de beschikbare gegevens niet kan worden vastgesteld van welke lezing moet worden uitgegaan, de klacht met betrekking tot het desbetreffende onderdeel niet gegrond kan worden bevonden. Dit berust niet op de opvatting dat het woord van klaagster minder geloof verdient dan dat van beklagden, maar op het uitgangspunt dat het oordeel omtrent de tuchtrechtelijke verwijtbaarheid van handelen of nalaten waarover is geklaagd, zijn grondslag behoort te vinden in feiten en omstandigheden die als vaststaand kunnen worden aangenomen. Dat is hier in beide zaken niet het geval, zodat de klachten ongegrond moeten worden verklaard."

4. De beoordeling van het beroep

4.1. Het Veterinair Beroepscollege constateert dat partijen ook in beroep tegenstrijdige lezingen hebben gegeven met betrekking tot de door de dierenartsen verrichte onderzoeken op 30 april 2015, in het bijzonder of en in hoeverre onderzoek is verricht naar de buik van de hond van klaagster. Ook de stelling van klaagster in beroep dat de onderzoeken van de dierenartsen respectievelijk 4 minuten (dierenarts sub 1) en 2 minuten (dierenarts sub 2) hebben geduurd, wordt betwist door de dierenartsen, zulks onder verwijzing naar de handelingen die zij volgens de patiëntenkaart bij de consulten hebben verricht. Het Veterinair Beroepscollege sluit zich in dit verband aan bij de hiervoor weergegeven overwegingen 5.4 en 5.7 van het Veterinair Tuchtcollege. In deze overwegingen ligt ook besloten dat, indien wordt uitgegaan van de lezingen van de dierenartsen, er niet veterinaire onjuist is gehandeld.

4.2. Voor zover klaagster meent dat uit de verslechtering van de gezondheidstoestand van haar hond op 1 mei 2015, waardoor zij zich genoodzaakt zag om zich in de nacht van 2 mei 2015 telefonisch te wenden tot een andere dierenarts, alsmede uit het gegeven

dat op 4 mei 2015 in samenspraak met deze opvolgende dierenarts besloten is tot euthanasie, volgt dat de dierenartsen niet naar behoren hebben gehandeld, overweegt het Veterinair Beroepscollege het volgende.

4.3. Daargelaten dat niet valt in te zien waarom klaagster geen contact heeft opgenomen met de praktijk van de dierenartsen, welke praktijk, naar niet is bestreden, 24 uur per dag bereikbaar is, is naar het oordeel van het Veterinair Beroepscollege in de patiëntenkaart van de opvolgende dierenarts geen steun te vinden voor de opvatting van klaagster dat de onderzoeken op 30 april 2015 en de op die dag ingezette behandeling uit veterinaire oogpunt voor onjuist moeten worden gehouden. In het bijzonder wijst het Veterinair Beroepscollege erop dat die steun niet kan worden gevonden in de uitslag van het op de patiëntenkaart vermelde bloedonderzoek. Dit onderzoek, dat uitwees dat sprake was van acuut nierfalen, heeft immers plaatsgevonden nadat de opvolgende dierenarts was aangevangen met de behandeling met furosamide tabletten, waarvan de werking de uitslag van het bloedonderzoek heel wel kan hebben beïnvloed.

4.4. Alles in ogenschouw genomen heeft het Veterinair Tuchtcollege aldus terecht geoordeeld dat er geen grond is voor het oordeel dat de dierenartsen veterinaire onjuist of anderszins verwijtbaar hebben gehandeld.

4.5. Het vorenoverwogene leidt tot de slotsom dat het betoog van klaagster niet slaagt en dat het beroep dient te worden verworpen.

5 De beslissing

Het Veterinair Beroepscollege

in de zaak met zaaknummer VB 16/11 (dierenarts sub 1):

- verwerpt het beroep.

en in de zaak met zaaknummer VB 16/10 (dierenarts sub 2):

- verwerpt het beroep.

Aldus gewezen door mr. W. Sorgdrager, voorzitter en de leden mr. G. van der Wiel, mr. J.L.W. Aerts, drs. C.W. Davidse (dierenarts) en mevr. Dr. L.M. Derkx-Overduin (dierenarts), in tegenwoordigheid van mw. mr. drs. F.H.H. Wieringa, secretaris, en in het openbaar uitgesproken door de voorzitter te Den Haag op 13 april 2017 in tegenwoordigheid van de secretaris.

w.g. secretaris

w.g. voorzitter

Voor eensluidend afschrift, secretaris